

flydelse, som en Bestemmelses Optagelse i Jernbaneloven vilde have paa vor Credit, havde det dog vist sig, at denne ikke havde afficeret vor Credit; men jeg maa gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at man meget godt veed, at denne Sag endnu ikke er afgjort. Til at Noget skal faae Lovkraft, udfordres der jo hele den lovgivende Magts Samtykke, og det er jo vel bekendt, at der kan være forskellige Meninger hos de forskellige Dele af den lovgivende Mægtighed, samt at, fordi en Beslutning er tagen i et af Thingene, er den dog ikke derfor endnu bleven til Lov. Dernæst maa jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at en saadan Bestemmelse først, naar den træder frem som en Kjendsgjerning, faaer sin Betydning for dem, der staae fjernere; men jeg skal ikke opvrisse Erindringer om dette Spørgsmaal; jeg haaber, det vil vise sig, at det ikke er nødvendigt at gaae ind derpaa. Naar den ærede Rigsdagsmand har meent, at det ikke var saa slemt, om vi opfatte Sagen ibetmindste eet Aar, og naar han ikke ønskede at tage Ansvar paa sig, men hellere saae, at Sagen gennemførtes af hans Efterfølgere i Rigsdagen, saa maa jeg bemærke, at jeg ikke troer, det er rigtigt. Jeg anseer stedse det Folkething, der er tre Aar gammelt, for det bedste; naar det samles efter nye Valg, er det ikke arbeidet sammen; — der er maaskee kommet en heel Deel nye Medlemmer ind i det, og det skal derfor have mere Tid til at fremkomme med sine Ideer, sine Anskuelser, sine Tanker og Ønsker. Naar nu Medlemmerne have arbeidet sig igennem det første Aar og have forhandlet i det andet, er det egentlig først det tredje Aar, som skal bære Frugterne. Det er min Mening, og derfor ønskede jeg ogsaa, at netop dette Folkething ligeoverfor Manges Mening om, at man kunde ønske forskellige Forandringer i dets Sammensætning, maatte møde saadanne Anskuelser med betydningsfulde og vigtige Lovforslag, som man fuldfører, inden man vender tilbage til sine Vælgere, inden man vender tilbage til sine Vælgere. Jeg skalde imidlertid ikke i og for sig lægge megen Vægt paa denne Betragtning, naar ikke det særlige Forhold med Jernbanen var tilstede. Den gaaer sin Vej fremad, der bygges fort paa den, og hver Dag, der gaaer, vil denne Linie mere og mere nærme sig sin Fuldbendelse. Det er na-

turligt, at dette maa udøve en vis bestemt Indflydelse paa Retningen, og hvis den ærede Rigsdagsmand (Wixen-Finecke) ikke med Hensyn til denne skalde faae sine Ønsker sat igjennem i denne Session, vil der med hver Dag, med hver Maaned, der gaaer, stille sig større og større Vanstieligheder ivoien derfor. Dette er altsaa en Grund, hvorfor man ikke skal udsætte Sagen. En anden er den, at Jernbanecontracten er affluttet efter et andet System, Actiesystemet, og naar man derfor, Alt vel overveiet, med de Vanstieligheder og Ulemper, der ere forbundne med Obligationsystemet, og jeg skal indrømme — i den Henseende deler jeg noget de Betæneligheder, som ere udtalte af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds — at ogsaa dette System har sine Vanstieligheder og Fæder — hvis man altsaa, siger jeg, Alt vel overveiet, dog skalde sige: vi foretrække Obligationsystemet, saa er man borte derfra, saa er man traadt ind paa et andet System, fordi Entreprenuren for Banen ikke kan lade være at udstede sine Actier, indtil vi kunne tage nogen Beslutning derom. Hvad derved tabes er tabt, og det vil ogsaa have sin Indflydelse paa alt det Andet. Hvad man ivoerigt vil gjøre, kan man ikke godt, naar man har fulgt et System med Hensyn til en Deel af Banen, forandre dette med Hensyn til en anden Deel af den. Men her til kommer endnu, at naar dette Foretagende skal, jeg siger ikke, forrente sig, men gjøre Opoffrelserne fra Statskassens Side taalelige, er det nødvendigt, at der kun er eet Selskab, som har det Hele; men ogsaa dette vil ved Sagens Udsættelse møde Vanstieligheder, fordi Driftselskabet for Jernbanen vil danne sig i Aarets Løb, og saa vil man altsaa have, at gjøre med Oprettelsen af et nyt Selskab og med at bringe en Overenskomst tilveie mellem dette og det andet. Vi have jo allerede seet, hvorledes det roestilde-kørsørste Jernbaneselskab kan komme til at genere os med Hensyn til Banen til Helsingør. Sagens Udsættelse vil, som sagt, fremkalde en Række af Vanstieligheder; det vil blive et Tab paa Actierne, som ikke kommer Noget tilgode, men som baade Entreprenuren og Statskassen maa bære. Det er altsaa det sidste Øieblik, man nu har; Sagen kan ikke